

Arrest

nr. 315 669 van 30 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat P. GOVAERTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 12 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 26 juli 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 19 december 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shabat (provincie Laghman, district Qarghayi). Daar woonde u uw hele leven. U bent een etnische Pasjtoen van de stam Shirzad en u volgt de soennitische islam. U ging nooit naar school door de zwakke gezondheid van uw vader,

maar u werkte wel op het veld en u reed de laatste 3 maanden voor uw vertrek rond met een riksja. Daarmee vervoerde u dagelijks personen, en na een bepaalde tijd ook 5 meisjes, die u heen en weer bracht tussen hun huis en hun school in het districtscentrum.

Op een namiddag werd u benaderd door 4 leden van de taliban op de weg. Ze dreigden dat u moest stoppen met het vervoeren van meisjes, zo niet, dan zouden ze u slaan. U ging akkoord en ze lieten u gaan. Omdat u nog jong was, sloeg u hun boodschap in de wind en ging u nadien verder met uw werk. Na 3 dagen hielden diezelfde talibs u opnieuw tegen dichtbij de plek waar u de vorige keer onderschept werd. U probeerde weg te lopen, maar tevergeefs, waarna uw belagers u sloegen, messteken toedienden en u vervolgens achterlieten nabij een rivier. Ondanks hun intentie om u te doden overleefde u deze aanval. Voorbijgangers troffen u bewusteloos aan en brachten u naar het ziekenhuis in Qarghayi, kort daarna werd u overgebracht naar het ziekenhuis van Jalalabad. Na 3 dagen ontwaakte u daar en vertelde uw vader wat er gebeurd was. Na verschillende operaties te hebben ondergaan, werd u uiteindelijk ontslagen uit het ziekenhuis na daar 1 maand te hebben gelegen. Daarna verbleef u gedurende 1 of 1,5 maand thuis, een periode waarin u nog (deels) diende te herstellen van uw verwondingen. U was van plan om in de toekomst terug meisjes met uw riksja te vervoeren, maar uw vader ging daar niet mee akkoord.

Eén dag na uw thuiskomst (van het ziekenhuis) hoorde uw vader van de mullah in de moskee dat de taliban u ten tijde van het vorige incident wilde vermoorden. De mullah vertelde ook dat de groepering u had gezien in de moskee en aan jullie zomerhuis, en dat ze hadden gezegd dat u het de volgende keer niet zou overleven indien u terug meisjes zou vervoeren. Hierop verkocht uw vader uw riksja, wat vee, leende hij geld bij familieleden en regelde hij een smokkelaar zodat u het land kon verlaten. Uiteindelijk vertrok u in de zomer, 2 dagen na Eid-alfitr (Suikerfeest), richting Nimroz. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië en Duitsland reisde u door naar België. Gedurende bijna 2 jaar was u onderweg. Op 12/04/2021, één dag na uw aankomst in België, deed u een verzoek om internationale bescherming bij Dienst Vreemdelingenzaken.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen diende u de volgende documenten in: een kopie van uw taskara, een attest van een Belgische psycholoog d.d. 23/07/2022 en uw volledige medische dossier van uw opvangcentrum in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haalde u geen bijzondere procedurele noden aan die een normale deelname aan de asielprocedure zouden verhinderen (zie formulier "beoordeling bijzondere procedurele noden"). Toen het CGVS bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild werd naar uw gezondheid, verklaarde u dat het, los van wat problemen met uw oren, goed gaat (CGVS p.2-3). Op een later tijdstip beweerde u daarentegen dat u zich in een heel slechte toestand bevond en verwees u naar problemen met uw buik waardoor u niet goed kunt denken (CGVS p.19). Na afloop van uw vrije relaas verwees u tevens naar littekens, een operatie in België en geheugenproblemen, waarna uw advocaat op zijn beurt verwees naar medische stukken en een psychologisch document, die u vervolgens indiende (CGVS p.21).

De medische stukken betreffen logboeken van uw opvangcentrum, doktersverslagen en afspraakbrieven. Hieruit kan worden opgemaakt dat u leed aan een liesbreuk, daarvoor een heelkundige ingreep onderging (i.e. "Lichtenstein Repair") in België, u een post-operatief hematoom opliep in de lies en aan het scrotum, en u ook daarvoor medisch werd behandeld en opgevolgd. In één van de documenten stelt een dokter vier littekens vast op uw lichaam: één litteken van een messteek die u in 2018 in Afghanistan zou hebben opgelopen, één litteken van uw liesbreuk en twee littekens ten gevolge van operaties (een openabdomen-ingreep en een sonde-ingreep). Verder wordt in de documentenbundel ook melding gemaakt van wonden en eksterogen op uw voeten, huiduitslag, maagklachten en "oorloop" (= vochtscheiding uit uw oor). Het psychologische document (zie infra) vermeldt overigens dat u niet hoort aan uw rechter oor. Hoewel u verklaarde nog steeds pijn aan de buik te hebben ten gevolge van voornoemde ingreep (CGVS p.21), bleek deze niet van die aard dat uw persoonlijk onderhoud erdoor in het gedrang zou komen. Er werd u namelijk meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen indien u zich niet goed voelde of even wilde rusten (CGVS p.2), maar u diende hiervan geen gebruik te maken en u beaamde later tweemaal dat u zich in orde voelde (CGVS p.21, p.31). Wat uw oorproblemen betreft, blijkt uit uw documenten dat ook deze niet dermate ernstig zijn dat u geen interview zou kunnen afleggen. Bovendien ging de tolk al van in het begin dicht bij u zitten, sprak hij op uw vraag luider en werd er u meegegeven dat u steeds diende tussen te komen in geval van onduidelijkheden (CGVS p.2-3). Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u, mits een sporadische verduidelijking of herhaling, steeds in staat was de vragen te horen en begrijpen; op het einde beaamde u zelf de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p.31).

Het psychologisch document betreft een attest opgemaakt door een psychologe d.d. 23/07/2022 op basis van vijf consultaties met u. Zij beschrijft hierin diverse symptomen zoals angst, slaapproblemen en prikkelbaarheid. Ook maakt zij melding van enerzijds denk-, geheugen- en concentratieproblemen en anderzijds praatzuchtigheid en verwardheid in uw spraak. Zij vermoedt dat u lijdt aan een schizoïde stoornis

(= ziektebeeld gekenmerkt door teruggetrokkenheid en afstandelijkheid), maar kan dat niet bevestigen gezien u niet neurologisch werd onderzocht, en zij schrijft dat uw vermogen om een relaas te organiseren beperkt is. Wat betreft de vermelde cognitieve problemen merkt het CGVS echter op dat deze vooral gebaseerd zijn op uw eigen verklaringen cf. het attest (“mes pensées partent quelques part d’autres”; “j’ai un soucis de mémoire”). Een concrete methodologie wordt echter nergens vermeld, evenmin blijkt uit het document dat er op basis van een diepgaand onderzoek onomstotelijk werd vastgesteld dat u ernstige denk-, geheugen- en concentratieproblemen heeft waardoor uw verklaringen niet op gegrondheid of geloofwaardigheid zouden kunnen worden beoordeeld. Temeer uw psychologe zelf stelt dat er geen neurologisch onderzoek heeft plaatsgevonden. Hetzelfde moet worden vastgesteld voor de vermelde spraakproblemen of uw capaciteit om een relaas te structureren. Bovendien is het zo dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud goed in staat was om chronologisch uw relaas uit de doeken te doen en hierover gerichte vragen te beantwoorden, zonder dat uw geheugen- en/of uw spraakvermogen u daarbij in de steek lieten. Eveneens kon u spontaan concrete feiten, protagonisten, locaties en tijdstippen uit uw vluchtverhaal weergeven; uitleg geven over bijvoorbeeld uw familie, uw vroeger werk en uw reisweg; en zelfs rekenen in geldelijke sommen. Er kan dan ook niet worden besloten dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen omwille van cognitieve of psychische problemen. Voor het overige gaf u, zoals eerder aangegeven, verschillende malen aan zich goed te voelen en was het voor u niet nodig om een extra onderbreking in te lassen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst moet worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure niet de waarheid heeft verteld over uw leeftijd, en u daarnaast tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw familiesamenstelling in Afghanistan. Op het ogenblik van uw registratie verklaarde u geboren te zijn op 01/01/2005 of met andere woorden (toen) 16 jaar oud te zijn geweest (zie fiche “Mineur Etranger Non Accompagné”). Een medisch leeftijdsonderzoek dd. 27/04/2021 wees echter uit dat u in werkelijkheid 21,4 jaar oud was met een standaardafwijking van 2 jaar (zie beslissing dienst Voogdij). Hoewel u met deze bevinding geconfronteerd werd tijdens uw initiële interview bij de DVZ, bleef u volhouden minderjarig te zijn (zie verklaring DVZ, vraag 4), hetzelfde deed u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. U verklaarde namelijk 17,5 jaar oud te zijn, terwijl u toen op zijn minst 20 jaar oud was en mogelijks nog veel ouder (CGVS p.5). Wat uw familiesamenstelling betreft verklaarde u op het CGVS naast uw 5 broers, 2 zussen te hebben genaamd (...) en (...) (CGVS p.8-9). Echter klemmt dit met het gegeven dat cf. uw DVZ-verklaring en uw eerdere registratiefiche uw 2 zussen P. en O. zouden heten (zie verklaring DVZ, vraag 17; zie fiche “Mineur Etranger Non Accompagné”). Na confrontatie verklaarde u dan weer dat zij S. en W. heten en dat u er recentelijk een derde zus heeft bijgekreken, genaamd G. N, die ongeveer 1 jaar eerder geboren werd, pas na uw interview bij de DVZ (CGVS p.9). Dat laatste verklaart echter nog steeds niet waarom u op twee eerdere momenten in uw asielprocedure uw eerste 2 zussen met andere namen benoemde en waarom u dan op het CGVS aanvankelijk aangaf slechts 2 zussen te hebben in plaats van er spontaan 3 op te noemen. Dat u uw aantal zussen en hun namen niet accuraat kunt weergeven is zeer opmerkelijk, zeker wetende dat u doorheen uw asielprocedure wél steeds de namen van uw 5 broers voor de geest kon halen en dit op consistente wijze. Per slot van rekening gaat het hier om een danig basaal en essentieel aspect van uw leven in Afghanistan waarover toch duidelijkheid kan worden verwacht.

Dergelijke tegenstrijdigheden over uw kerngezin, alsook het de vaststelling dat u bewust bedrieglijke verklaringen aflegt over uw werkelijke leeftijd, ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid reeds bij voorbaat. Immers zaait u op die manier twijfel over uw achtergrond en uw persoonlijke situatie voorafgaand aan uw komst naar België.

Wat uw concrete asielmotieven betreft, stelt het CGVS verder diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en ongerijmde wendingen vast doorheen uw verklaringen:

Om te beginnen rijzen er vraagtekens over uw werk met de riksja en de manier waarop u hiermee begon. U verklaarde dat u nooit school liep in Afghanistan omdat u bij uw zieke vader diende te blijven en hem moest helpen met de koeien (CGVS p.12). Met dit in het achterhoofd is het opmerkelijk dat u plotseling de tijd vond om met een riksja te beginnen rondrijden en dit wel 6 dagen per week (CGVS p.16), en dat u dat moest van uw vader “zodat u geen slechte persoon zou worden of slechte dingen zou doen” (CGVS p.14). In dat geval ware het veel logischer dat hij u naar school had gestuurd, temeer u in (voormalig) overheidsgebied woonde (CGVS p.7). Dat uw vader degene was die de riksja was gaan aankopen in Jalalabad, is eveneens een opmerkelijke gang van zaken gelet op zijn ziekte (CGVS p.14). Hiermee geconfronteerd, begon u zijn medische toestand ineens erg te relativiseren: “hij kon nog steeds bewegen, wandelen en opstaan” (CGVS p.14). Hiermee haalt u de reden waardoor u niet naar school kon zelf onderuit, en kan eens te meer worden afgevraagd waarom uw vader u dan geen onderwijs liet volgen, maar u wel met een riksja opzadelde, indien hij bekommerd was om uw persoon. Daarnaast is het opvallend dat u als prille chauffeur een akkoord had met de vaders van 5 meisjes om hen praktisch elke dag naar school te voeren zonder dat zij vergezeld waren

van een andere (mannelijke) persoon (CGVS p.17). Dat men u daarvoor vertrouwde, zoals u aangaf, komt behoorlijk twijfelachtig over daar u slechts 3 maanden chauffeur zou zijn geweest en verwacht kan worden dat dergelijke vertrouwensband (i.e. om iemands dochter onder uw hoede te krijgen) toch over een langere periode zou moeten broeden in een rurale islamitische gemeenschap als Qarghayi (CGVS p.13).

Ook bij uw aanvaringen met de taliban dienen bedenkingen te worden geplaatst, te beginnen bij de plaats waar u telkens onderschept werd. U verklaarde dat de taliban u de eerste keer stond op te wachten 10 minuten voor de brug van het districtscentrum en voegde toe dat zij zich op dat moment verschuilden omdat er aan die brug een tank van de overheid stond, waardoor zij zeer snel moesten handelen. U verklaarde dat er ook veel mensen passeerden (CGVS p.23-24). Het is merkwaardig dat de taliban dit soort plek zou kiezen om u te bedreigen, aangezien de kans zo vrij groot was dat, in het geval van commotie naar aanleiding van hun bedreiging, voorbijgangers dit konden opmerken en snel de overheid, die dichtbij was, inlichten. Uw verklaringen over uw eerste ontmoeting met de taliban waren bovendien niet consistent. Tijdens uw vrije relaas beweerde u namelijk dat u meisjes aan het vervoeren was toen u werd tegengehouden (CGVS p.20), bij verdere bevraging beweerde u daarentegen dat u toen alleen in uw riksja zat en onderweg naar huis was met boodschappen (CGVS p.23). Indien er toen werkelijk geen meisjes in uw riksja te zien waren, zou het overigens des te opvallender zijn dat de taliban u tegenhield op die drukke plek nabij een tank van de overheid. Dat zou betekenen dat zij op voorhand al wisten dat u meisjes naar school vervoerde, waardoor zij dus ook op voorhand een discretere plek hadden kunnen uitkiezen om u te onderscheppen en hun bedreigingen te uiten. Minstens even merkwaardig is dat de taliban u de tweede keer tegenhield op de weg en "letterlijk op dezelfde plek, maar 2 minuten aan de benedenkant van de eerste plaats, naast de oever van de rivier" (CGVS p.24, p.26), waar naar eigen zeggen alle jongens naartoe kwamen om te zwemmen (CGVS p.23). Los van het feit dat er ook daar veel mogelijke getuigen konden rondlopen, was er nu ook nog het risico dat u de (dichtbij zijnde) overheid na de vorige bedreiging kon hebben ingelicht en de plaats delict aangewezen. Dat diezelfde talibs (CGVS p.25) daar opnieuw zouden rondhangen, is dan ook weinig aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw problemen met de taliban wordt voorts ondermijnd door uw reactie op de vermeende feiten. Op zich verbaast het al dat u ten tijde van de tweede aanspreking opnieuw met uw riksja passeerde langs de plek waar zij u enkele dagen eerder hadden bedreigd, en ook dat u in de dagen daarvoor opnieuw meisjes vervoerde (CGVS p.20, p.24). Uw uitleg hiervoor, dat u toen heel jong was en de gevolgen niet kende, overtuigt niet (CGVS p.20). Rekening houdend met het leeftijdsonderzoek moet u op dat moment ongeveer 19 jaar geweest zijn, oud genoeg dus om dergelijke doodsb bedreigingen toch enigszins serieus te nemen (zie supra). Dat u dit niet deed, en u zelfs na de vermeende steekaanval en ziekenhuisopname aanvankelijk van plan was om opnieuw meisjes te vervoeren, is geenszins geloofwaardig (CGVS p.22). Over uw verblijf in het ziekenhuis en het transport daarnaartoe bleken uw verklaringen trouwens niet doorleefd. Zo kon u niet verduidelijken wie de personen waren die u naar het eerste ziekenhuis brachten, hoewel u wel kon verzekeren dat men u daar niet kon helpen en u snel werd overgebracht naar een ander ziekenhuis (CGVS p.20, p.26). Nochtans moet u hun identiteit toch hebben meegekregen toen u later hoorde dat men u had overgeplaatst, minstens kon u dit hebben vernomen door navraag te doen. Zij waren immers getuigen van het incident dat u beschreef. Daarenboven kon u evenmin duidelijkheid scheppen over de behandeling(en) die u in het tweede ziekenhuis onderging hoewel u daar maar liefst een maand zou hebben gelegen en u verklaarde "allerhande operaties" te hebben ondergaan (CGVS p.27). Hierop doorgevraagd, moest u het antwoord schuldig blijven en verviel u opnieuw in de uitleg dat u heel jong was. U verklaarde u ook geen contact meer te hebben met uw ouders (CGVS p.27). Echter was u toen, zoals eerder aangegeven, al jongvolwassen waardoor u de nodige indrukken had kunnen opdoen over uw eigen gezondheid en daarbuiten moet u vader, die toen aan uw zijde zou hebben gezeten in het ziekenhuis (CGVS p.20), deze zaken uitvoerig met u hebben besproken. Uw onwetendheden kunnen dan ook niet overtuigen. In de marge kan hierbij worden opgemerkt dat u tijdens uw asielprocedure geen documenten hebt ingediend ter staving van uw ziekenhuisverblijf, waardoor uw verklaringen niet alleen vage maar ook blote beweringen blijven. Uw uitleg dat u papieren had hieromtrent, maar uw moeder deze per ongeluk gebruikte als brandstof voor de broodoven, is kort gezegd weinig ernstig te noemen en doet alleen maar verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.18).

Voor wat betreft de periode na uw vermeende ziekenhuisverblijf, stelt het CGVS vast dat uw verhaal slechts met haken en ogen aan elkaar hangt. Tijdens uw spontane relaas gaf u aan dat uw vader na uw thuiskomst via de mullah te horen kreeg dat de taliban u zou vermoorden als u nog meisjes vervoerde. Het was deze boodschap van de mullah die uw vader ertoe aanzette om uw vertrek te regelen (CGVS p.20). Kort daarna verklaarde u dat de taliban u 2 dagen voor uw vertrek had opgemerkt in uw zomerhuis en in de moskee, waardoor ze wisten dat u nog leefde, en hierna uitten ze hun dreigement aan de mullah, die het op zijn beurt aan uw vader vertelde (CGVS p.22). Bij verdere bevraging verklaarde u daarentegen dat u na uw ziekenhuisopname nog gedurende 1 of 1,5 maand thuis was alvorens te vertrekken en, sterker nog, dat de mullah 1 dag na uw thuiskomst al werd benaderd door de taliban omdat zij u hadden gezien (CGVS p.27-28). Dat u in deze plots langere periode nog diende te genezen van uw verwondingen en pas daarna uw vader uw reisvoorbereidingen trof (CGVS p.27), klemmt dan weer met het gegeven dat u na uw ziekenhuisopname wel al gezond genoeg bleek om naar uw zomerhuis te gaan en te gaan bidden in de moskee (CGVS p.22). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid doet fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw

verklaringen. Dit terzijde, kan nog worden opgemerkt dat de manier waarop de mullah uw vader inlichtte niet aan te nemen valt. Zo beweerde u dat de mullah eerst bij u thuis op ziekenbezoek kwam maar toen niets tegen jullie durfde te zeggen over de boodschap van de taliban (die hij op dat moment al had ontvangen) omdat u erbij was. Pas 's anderendaags, toen uw vader alleen naar de moskee ging, zou hij uw vader hierover ingelicht hebben, wat echter geen steek houdt (CGVS p.28). Indien de mullah jullie zo genegen was en de taliban tegen hem doodsbedreigingen had geuit, dan kan worden verwacht dat hij jullie hier zo snel mogelijk van op de hoogte stelde.

Het dreigement zelf luidde cf. uw vrije relaas als volgt: "dat ik moest stoppen met die meisjes te vervoeren en, zo niet, dan zouden ze mij vermoorden" (CGVS p.20). U op een later moment gevraagd werd waarom u niet in Afghanistan kon blijven door bijvoorbeeld niet meer met de riksja te rijden en zo problemen met de taliban te vermijden, bleek de inhoud van hun boodschap plots veel ernstiger te zijn dan u eerder aangaf: zij wilden u doden want u had hen niet gehoorzaamd, en zij hadden overal spionnen die informatie over u aan hen hadden gegeven (CGVS p.29). Los van het feit dat u uw verklaringen behoorlijk aandikt, kan in dat laatste geval nog worden afgevraagd waarom de taliban dan niet meteen toesloeg toen zij u zagen aan uw zomerhuis en in de moskee, en zij in de plaats daarvan de mullah inlichtten. Zij moeten immers ook hebben geweten dat de mullah dan op zijn beurt u kon waarschuwen, en u hierop volgend de autoriteiten op de hoogte kon stellen of op de vlucht slaan, wat allebei toch niet de beoogde uitkomst van de taliban kan zijn geweest. De vraag rijst ook waarom u (afhankelijk van een van de versies van uw relaas) geen vermeldenswaardige problemen met de groepering kende in de maand voor uw vertrek, dit ondanks het feit dat zij klaarblijkelijk wel in uw dorp aanwezig waren. Dit zijn allemaal bijkomende vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw problemen onderuit halen. Tot slot kan nog worden gewezen op uw nietszeggende verklaringen over de situatie van uw familie sinds uw vertrek. U stelde geen contact te hebben en niet te weten of zij nog benaderd werden of niet (CGVS p.30). Ook dit druist echter in tegen hetgeen u eerder op het persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat u tot aan de machtsovername (i.e. augustus 2021) nog met hen in contact stond (CGVS p.10). In het geval van eventuele represailles in de maanden na uw vertrek, zou u hier dus toch enigszins op de hoogte van moeten zijn. Dat u daarentegen geen enkele concrete informatie over kunt verschaffen over het verdere lot van uw familieleden ter plekke, doet eens te meer vermoeden dat u een bedrieglijk relaas naar voren schuift.

Gelet op de som van bovenstaande vaststellingen kan de status van vluchteling u niet worden toegekend. De door u ingediende documenten kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. De kopie van uw taskara kan louter uw verklaringen over uw nationaliteit en identiteit ondersteunen, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. Het psychologische attest en de symptomen die daarin beschreven staan (o.a. angst, slaapproblemen en prikkelbaarheid), verandert evenmin iets aan de beoordeling van uw asielmotieven. Dergelijk document vormt geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vernoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat die problemen veroorzaakt werden door gebeurtenissen van voor uw vertrek uit Afghanistan. Een arts of psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan hij vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten is hij afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op uw verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De verwijzingen in uw medisch dossier naar een litteken van een messteek die u (in 2018) in Afghanistan zou hebben opgelopen (zie ook supra) kunnen evenmin ander licht werpen op de eerdere elementen in deze beslissing. Een arts kan immers hoogstens attesteren dat dit litteken overeenstemt met uw verklaring als zou u zijn verwond met een mes. Wat betreft de precieze omstandigheden waarin en de redenen waarom u dan met een mes in aanraking kwam, kan een arts zich echter louter baseren op wat u daarover verklaard heeft en, zoals eerder aangegeven, zijn uw verklaringen daaromtrent niet geloofwaardig gebleken. De andere problemen waarvan sprake in uw medisch dossier, en waarvoor u werd behandeld in België, hebben grotendeels geen uitstaans met uw verklaarde vluchtmotieven. Mocht u verder menen dat uw medische problematiek in se een verblijfsrechtelijke status rechtvaardigen, dan dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties

van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierechtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke

schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaiing' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

In bijlage van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- het arrest RvV nr. 270 813 van 31 maart 2022;
- advies FOD Buitenlandse Zaken.

Op 25 april 2023 heeft verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met volgende stukken:

- attest ziekenhuis Afghanistan, voor een deel in het Engels vertaald door een niet-beëdigde vertaler.

Op 1 oktober 2024 maakt verzoeker wederom een aanvullende nota over met volgende stukken:

- attest psycholoog van 26 april 2024;
- medisch verslag van UZ Leuven van 23 januari 2024;
- medisch verslag van UZ Leuven van 22 maart 2024;
- standaard medisch getuigschrift van 2 september 2024;
- verklaring van een riksja-chauffeur.

Op 27 september 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
3. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
4. EUAA, Afghanistan -Country Focus”, december 2023;
5. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024 ;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;

10. *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;*
11. *EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024.*

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt dat ten onrechte wordt geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Hij betoogt dat hij tot op heden overtuigd is dat hij minderjarig was op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt eveneens dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij na de steekaanval nog steeds van plan was meisjes te vervoeren in zijn riksja. Integendeel, hij vroeg enkel aan zijn vader om een nieuwe riksja te kopen. Ten onrechte verwijt verweerder hem geen documenten bij te brengen van zijn ziekenhuisverblijf in Afghanistan terwijl het zeer moeilijk is om dergelijke documenten vast te krijgen vanuit België en er het risico bestaat dat de taliban de documenten onderschept als zijn familie deze opsturen. Andere onduidelijkheden en tegenstrijdigheden zijn te wijten aan misverstanden met de tolk en het feit dat hij doof is aan zijn rechteroor. Verzoeker meent dat er onvoldoende rekening is gehouden met alle omstandigheden van de zaak.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat er weliswaar een sterke afname lijkt van het conflict-gerelateerd geweld en het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van de terugtrekking van de buitenlandse troepen doch dat de situatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft en de CGVS een zorgvuldiger en uitvoeriger onderzoek dient te doen. Verzoeker verwijst vervolgens naar het advies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken waarin wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen extreem problematisch is en dat het grensgebied met Pakistan extreem gevaarlijk is doordat er verschillende terroristische organisaties actief zijn in dit gebied, terwijl hij afkomstig is van de provincie Laghman, ten oosten van Afghanistan, dichtbij Pakistan. Sinds de machtsovername door de taliban zijn er verschillende aanslagen gepleegd door ISKP, vooral in het oosten van Afghanistan, alwaar verzoeker van afkomstig is. De taliban plegen geen aanslagen meer maar dagelijks vinden er ontvoeringen en moorden plaats, gepleegd door hen. Verzoeker betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie niet zou veroorzaakt zijn door de taliban, een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Door de machtsovername hebben de humanitaire organisaties zich teruggetrokken, hetgeen de instorting van de voedselvoorziening en medische voorzieningen tot gevolg heeft. Verzoeker verwijst wederom naar het voormeld arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad waarin wordt gesteld dat de gedragingen van de taliban een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precaire socio-economische omstandigheden en waarbij de Raad concludeerde dat de CGVS dit verder dient te onderzoeken. Door zijn medische en psychologische situatie zal hij het extra moeilijk hebben in Afghanistan, gelet op de huidige humanitaire situatie in het land en heeft hij minstens recht op subsidiaire bescherming.

5.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- verzoeker heeft doorheen de procedure niet de waarheid verteld over zijn leeftijd en heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn familiesamenstelling in Afghanistan;
- verweerder acht verzoekers verklaringen ongeloofwaardig over zijn werk met de riksja en de manier waarop hij ermee begon;
- verweerder acht verzoekers verklaringen eveneens ongeloofwaardig over de plaats waar hij telkens werd onderschept door de taliban;
- de geloofwaardigheid van zijn problemen met de taliban wordt voorts ondermijnd door zijn reactie op de vermeende feiten, de niet doorleefde verklaringen over zijn verblijf in het ziekenhuis en het transport daarnaartoe en de onduidelijkheden over de behandeling(en) die hij in het tweede ziekenhuis onderging;
- de ongeloofwaardige verklaringen over de periode na verzoekers vermeende ziekenhuisverblijf;
- de aangedikte verklaringen over de bedreigingen van de taliban en het feit hij geen vermeldenswaardige problemen had met de taliban in de maand voor zijn vertrek, terwijl zij wel aanwezig waren in zijn dorp;
- de nietszeggende verklaringen over de situatie van zijn familie sinds zijn vertrek;
- en dat de door de verzoeker ingediende documenten niet kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Waar verzoeker betoogt dat hij tot op heden overtuigd is dat hij minderjarig was op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming wijst de Raad op het medisch leeftijdsonderzoek van 27 april 2021 waaruit blijkt dat verzoeker in werkelijkheid 21,4 jaar was met een standaardafwijking van 2 jaar. Tegen voormelde beslissing heeft verzoeker beroep ingediend bij de Raad van State die het beroep heeft verworpen. Waar verzoeker zijn leeftijdsbepaling blijft betwisten volstaat zijn loutere bewering niet als tegenbewijs. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat verzoeker geen eenduidige verklaringen gaf over de gezinssamenstelling en de naam van zijn zussen. Dat verzoeker het aantal zussen en hun namen niet accuraat kan weergeven kan niet te wijten zijn aan zijn ‘jonge leeftijd’ en aangezien het hier een essentieel aspect van zijn leven in Afghanistan betreft kan hierover toch duidelijkheid worden verwacht.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij na de steekaanval niet meer van plan was meisjes te vervoeren in zijn riksja. Verzoeker verklaarde immers: *“Ik werd voor de eerste keer benaderd, 3 dagen daarna werd ik voor de tweede keer benaderd en die tweede keer werd ik geslagen. En dan vond mijn genezing plaats 1 à 2 maanden daarna. En na mijn genezing zei ik tegen mijn vader dat ik dit (meisjes vervoeren in mijn riksja) nog steeds opnieuw wilde doen. En dan zei mijn vader dat ik gezien was toen ik in de moskee aan het bidden was, en ook in het zomerhuis, en dan zei mijn vader dat ze mij gingen*

vermoorden. Hij deed de regelingen en dan vertrok ik.” (CGVS, p. 22) Verder verklaarde verzoeker: “Na de tweede aanspreking wilde ik hetzelfde blijven doen en dan zei mijn vader ‘ze zullen je vermoorden’.” (CGVS, p. 25) Verzoeker kan thans bezwaarlijk beweren dat hij niet meer van plan was meisjes te vervoeren in zijn riksja aangezien dit de reden was waarom, volgens zijn vader, de taliban hem wilden vermoorden.

Ondanks verzoekers uitgebreide verklaringen voor de CGVS dat hij geen documenten in verband met zijn ziekenhuisopname kan voorleggen en zijn betoog in het verzoekschrift dat het praktisch zeer moeilijk en risicovol is om deze documenten te laten opsturen, legt verzoeker bij aanvullende nota van 25 april 2023 een attest *“Discharge Card Nangarhar Public Health Hospital”* voor. Dit attest verklaart evenwel niet verzoekers gebrek aan kennis over de behandelingen die hij er onderging. De CGVS maakt bijgevolg terecht volgende bedenkingen in de bestreden beslissing: *“Daarenboven kon u evenmin duidelijkheid scheppen over de behandeling(en) die u in het tweede ziekenhuis onderging hoewel u daar maar liefst een maand zou hebben gelegen en u verklaarde “allerhande operaties” te hebben ondergaan (CGVS p.27). Hierop doorgevraagd, moest u het antwoord schuldig blijven en verviel u opnieuw in de uitleg dat u heel jong was. U verklaarde u ook geen contact meer te hebben met uw ouders (CGVS p.27). Echter was u toen, zoals eerder aangegeven, al jongvolwassen waardoor u de nodige indrukken had kunnen opdoen over uw eigen gezondheid en daarbuiten moet uw vader, die toen aan uw zijde zou hebben gezeten in het ziekenhuis (CGVS p.20), deze zaken uitvoerig met u hebben besproken. Uw onwetendheden kunnen dan ook niet overtuigen.”*

In de bestreden beslissing wordt verder nog het volgende vastgesteld: *“De medische stukken betreffen logboeken van uw opvangcentrum, doktersverslagen en afsprakbrieven. Hieruit kan worden opgemaakt dat u leed aan een liesbreuk, daarvoor een heelkundige ingreep onderging (i.e. “Lichtenstein Repair”) in België, u een post-operatief hematoom opliep in de lies en aan het scrotum, en u ook daarvoor medisch werd behandeld en opgevolgd. In één van de documenten stelt een dokter vier littekens vast op uw lichaam: één litteken van een messteek die u in 2018 in Afghanistan zou hebben opgelopen, één litteken van uw liesbreuk en twee littekens ten gevolge van operaties (een openabdomen-ingreep en een sonde-ingreep). Verder wordt in de documentenbundel ook melding gemaakt van wonden en eksterogen op uw voeten, huiduitslag, maagklachten en “oorloop” (= vochtsafscheiding uit uw oor). Het psychologische document (zie infra) vermeldt overigens dat u niet hoort aan uw rechter oor. Hoewel u verklaarde nog steeds pijn aan de buik te hebben ten gevolge van voornoemde ingreep (CGVS p.21), bleek deze niet van die aard dat uw persoonlijk onderhoud erdoor in het gedrang zou komen. Er werd u namelijk meegegeven dat u steeds om pauze mocht vragen indien u zich niet goed voelde of even wilde rusten (CGVS p.2), maar u diende hiervan geen gebruik te maken en u beaamde later tweemaal dat u zich in orde voelde (CGVS p.21, p.31). Wat uw oorproblemen betreft, blijkt uit uw documenten dat ook deze niet dermate ernstig zijn dat u geen interview zou kunnen afleggen. Bovendien ging de tolk al van in het begin dicht bij u zitten, sprak hij op uw vraag luider en werd er u meegegeven dat u steeds diende tussen te komen in geval van onduidelijkheden (CGVS p.2-3). Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u, mits een sporadische verduidelijking of herhaling, steeds in staat was de vragen te horen en begrijpen; op het einde beaamde u zelf de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p.31).”* Waar voor verzoeker de nodige maatregelen zijn genomen omdat hij doof is aan zijn rechteroor en verzoeker uitdrukkelijk beaamde de tolk goed begrepen te hebben, kan hij thans niet louter stellen dat de onduidelijkheden en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden met de tolk en het feit dat hij doof is aan zijn rechteroor. Verzoeker dient minstens aan te geven wat er voor hem onduidelijk was en over welke tegenstrijdigheden hij het heeft.

Verzoeker brengt, naast het medisch attest van het ziekenhuis te Nangarhar, een verklaring bij, in het Engels van een riksja-chauffeur. De Raad stelt vast dat ook deze documenten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat de Raad van de inhoud ervan geen kennis kan nemen en deze in toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad uit de debatten worden geweerd. Verzoekers betoog dat het risicovol en moeilijk is om originele documenten te laten opsturen aangezien de taliban post controleren, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat deze niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bovendien legt verzoeker thans een medisch attest van het ziekenhuis te Nangarhar voor terwijl verzoeker verklaarde dat alle documenten zouden verbrand zijn door zijn moeder (CGVS, p. 27) en hij geen contact meer heeft met zijn familie (CGVS, p. 30). Verzoeker licht deze discrepantie op geen enkele wijze toe.

Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met alle omstandigheden van de zaak laat verzoeker na toe te lichten met welke omstandigheden de CGVS onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 1 oktober 2024 een attest van een psycholoog van 26 april 2024, medische verslagen van UZ Leuven en een standaard medisch getuigschrift voorlegt, merkt de Raad op dat voor de beoordeling van de medische elementen verzoeker de geëigende procedure dient toe te passen. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit verzoekers verklaringen of attesten kan niet worden

afgeleid dat hij in Afghanistan het risico loopt te worden vervolgd omwille van zijn medisch problemen of omwille van de behandeling ervan. Voor de beoordeling van de situatie waarin verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen als gevolg van zijn medische behandeling moet erop worden gewezen dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit.

Verzoeker betoogt ter terechtzitting dat hij thans verwesterd is en niet meer kan terugkeren omdat hij in België al vier jaar verblijft. Zijn lichaam is beschadigd door de vele littekens.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” van mei 2024 wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, april 2022). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 27 september 2024 doet niet anders besluiten.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verder merkt verweerder op dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt zelf, zo stelt verweerder nog, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “*verwesterd*” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Door te verwijzen naar zijn verblijf, toont verzoeker niet aan dat hij hier dermate geïntegreerd is en op een westerse manier denkt dat het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken. Verder maakt hij hiermee evenmin aannemelijk dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen of dat hij uiterlijke kenmerken zou hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Verder stelt de Raad vast dat is gebleken dat hij geen geloofwaardige

problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als jonge man reeds gevormd was naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

Waar verzoeker het gebrek aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan aanklaagt, wijst de Raad er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en heeft aangevuld. In weerwil van verzoekers betoog heeft verweerder bij aanvullende nota van 3 juni 2024 ondermeer volgende rapporten toegevoegd aan het dossier: EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024; UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023; EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024. Deze rapporten worden bovendien in de aanvullende nota van het CGVS uitgebreid geanalyseerd en besproken. Verweerder heeft aldus weldegelijk rekening gehouden met de actuele veiligheidssituatie en de actuele socio-economische situatie in Afghanistan. Verzoekers verwijzing naar ’s Raads arrest van 31 maart 2022 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013 nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder merkt de Raad op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat sinds de machtsovername door de taliban, de humanitaire organisaties zich hebben teruggetrokken uit Afghanistan met als rechtstreeks gevolg de instorting van de voedselvoorziening en van de medische voorzieningen.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan

ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de Taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (cf. RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 27 september 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door rechtspraak van de Raad van 2022 te benadrukken en te verwijzen naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse. Het arrest van de Raad en het reisadvies betreffende het grensgebied met Pakistan waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, volstaan niet om de gedetailleerde informatie uit het administratief dossier te weerleggen. Het betoog dat beperkt blijft tot een loutere bewering volstaat niet om geen geloof te hechten aan de landenrapporten toegevoegd aan het dossier door de verwerende partij.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van de tolk die het Pashtou machtig is. Bovendien is er rekening gehouden met het feit dat verzoeker doof is aan zijn rechteroor doordat de tolk dicht naast verzoeker is gaan zitten, luider sprak en aan verzoeker werd meegegeven dat hij steeds mocht tussenkomen in geval van onduidelijkheden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, mits sporadische verduidelijking of herhaling, steeds in staat was de vragen te horen en te begrijpen en dat verzoeker beaamde de tolk goed te hebben begrepen (CGVS, p. 31). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing

van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN